

Blokkade van Cuba opnieuw veroordeeld

Zelmys Dominguez Cortina, ambassadeur Republiek Cuba in Nederland

Het historisch conflict tussen de VS en Cuba, nu meer dan 200 jaar oud, heeft als basis de tegenstelling tussen de pretentie van Amerikaanse regeringen om het lot van Cuba te bepalen en de onverwoestbare wil van de Cubanen om hun recht op onafhankelijkheid en soevereiniteit te verdedigen.

Op 1 januari 1959 triomfeerde de revolutionaire strijd tegen het dictatoriale regime van Fulgentio Batista; de nieuwe regering werd geleid door de revolutionaire beweging onder Fidel Castro. De maatregelen van deze regering waren gericht op het heroveren van de rijkdom van het land om deze in dienst te stellen van het volk. Dat was een dodelijke slag voor de belangen van grote VS-monopolies, die de rijkdommen van het eiland plunderden en de Cubaanse natie domineerden voor meer dan een halve eeuw. De resolute wil van de nieuwe Cubaanse autoriteiten om te handelen in volledige vrijheid en beslissende economische en sociale veranderingen door te voeren in het voordeel van de grote meerderheid van de bevolking was er de oorzaak van dat het historisch dispuut tussen de twee landen opnieuw opblaaid. Het antwoord van de VS kwam snel en was van meet af aan oneerlijk.

Gedurende al die jaren van de Cubaanse Revolutie was het hoofddoel van de VS-regering: het afzetten van de Cubaanse revolutionaire regering, het verwoesten van de Socialistische Revolutie, het herstellen van het kapitalisme en het herwinnen van de hegemonie en overheersing van het land. De voornaamste manieren om deze politiek in te voeren zijn: directe agressie, de blokkade en poging tot omverwerping. De prioriteit bij de uitvoering wisselt overeenkomstig het historisch moment en het karakter van de VS-regering. Hierin zijn twee trends te onderscheiden:

1) de ene mikt op een directe en openlijke confrontatie: militaire agressie, terreur, sabotage en steun aan gewapende bendes, biologische oorlog, moordplannen tegen de leiders, economische blokkade, ondermijning, propaganda, psychologische

oorlog en internationaal isolement. Met nuances komt dit naar voren bij de regeringen van Eisenhower, Kennedy, Johnson, Nixon, Reagan, vader Bush en zoon Bush.

2) De andere trend bestaat uit voornemens om het internationale beeld van Cuba te ondergraven en de ondermijning van de revolutie van binnenuit op diplomatieke, politieke, economische, subversieve en propagandistische wijze: officiële dialogen, contacten van mens tot mens, academische en culturele uitwisseling, opheffing van zekere restricties, maar zonder de traditionele pijlers van de anti-Cuba-politiek te veranderen: blokkade, ondermijning en propaganda. Met verschillende karakteristieken had dit de voorkeur onder de regeringen van Ford, Carter, Clinton en nu Obama. [de methode van het Trojaanse paard, nvdr]

De sancties die de revolutie moesten kraken werden spoedig een totale blokkade, een economische oorlog die de machtige natie in het noorden gedurende tientallen jaren uitvocht met Cuba, zonder dat de VS erin slaagden hun verloren hegemonie te herwinnen over een vroegere en zo gewilde enclave op het westelijk halfrond.

De acties, door de VS-regering uitgevoerd tegen Cuba, kunnen geen ‘embargo’ genoemd worden. Zij overstijgen deze definitie en vormen een ‘blokkade’ om de verstikking en de stilstand van Cuba te bewerkstelligen, met het perverse doel zijn volk te overstemmen en te laten besluiten haar soevereiniteit en onafhankelijkheid op te geven; precies dat is het kardinale element van ‘blokkade’: afsnijden en afsluiten van de buitenwereld, wereldwijde verbanning nastreven om de overgave van de belegerde vesting door geweld of honger te bereiken.

Wat men ook verstaat onder de term ‘embargo’, de realiteit van deze reeks maatregelen van dwang en economische agressie vormt een illegale blokkade door de VS tegen Cuba en kan het criminele gedrag niet verstoppen in juridische termen die de lading niet dekken. De VS-regering gebruikt de term ‘embargo’ om niet te hoeven erkennen dat zij Cuba maatregelen oplegt die passen bij een niet verklaarde oorlog tegen het Cubaanse volk. Het ‘embargo’

tegen Cuba is genocide gepleegd door de VS-regering, uitgevoerd om het Cubaanse volk te verzwakken door totale of gedeeltelijke schade van zijn leefomstandigheden om zijn strijdbaarheid lam te leggen.

Onafhankelijk van de specifieke historische realiteit en de karakteristieken van de VS-regering heeft deze nooit het doel opgegeven de revolutie ongedaan te maken, zoals zij deed met elk ander alternatief model in de regio dat tegen haar belangen indruiste en haar dominante systeem ondermijnde. De onterechte blokkade tegen Cuba is een bij uitstek permanent en moorddadig instrument in die politiek. De maatregelen van president Obama met betrekking tot de reis- en geldzendingen door Cubaanse emigranten veranderen niets aan de complexe structuur van wetten, regels en bepalingen van de blokkade-politiek. Bovendien mogen inwoners van de VS nog steeds niet naar Cuba reizen op enkele uitzonderingen na en onder strikte voorwaarden.

De extraterritoriale toepassing van de blokkade is diepgaand aangescherpt, zoals bewezen is uit de strenge sancties en vervolging tegen de burgers, instellingen en bedrijven van derde landen, die economische, commerciële en financiële banden heeft of wil aangaan met Cuba. De versterkte vervolging van Cuba’s internationale financiële transacties geldt ook voor transacties door multilaterale organisaties met het eiland; het is een van de uitgesproken kenmerken in de uitvoering van de blokkadepolitiek van de huidige regering.

Dit jaar legde de VS-regering een boete van 619 miljoen dollar op aan de Nederlandse bank ING voor het doen van transacties met Cuba in dollars. Dat was de hoogste boete voor buitenlandse banken. Adam Szubin, directeur van het Bureau voor Buitenlandse Vermogens Controle (OFAC) gebruikte de gelegenheid om buitenlandse firma’s die relaties met Cuba onderhouden te waarschuwen dat deze boete “duidelijk als voorbeeld dient voor eenieder die zou overwegen voordeel te hebben door het vermijden van VS-sancties.”

Deze blokkade tegen Cuba blijft het

onbillijkste, verreikende, strenge en langdurige systeem van eenzijdig dwingende sancties ooit opgelegd aan een land gedurende ruim een halve eeuw. Deze politiek kan beschouwd worden als een daad van genocide krachtens bepaling C van artikel 2 van de Conventie van Genève uit 1948 over het ‘Voorkómen en Straffen van de Misdaad van Genocide’. Ofschoon internationale humanitaire wetgeving elk embargo op grondstoffen voor voeding en medicijnen verbiedt, zelfs in oorlogstijd, blijft Cuba niet in staat om voedsel en medicamenten te verwerven van dochters van VS-bedrijven in derde landen.

De blokkade is in strijd met het Internationaal Recht en schendt de doeleinden en beginselen van het Handvest van de Verenigde Naties. Het is een overtreding van het recht van een soevereine staat op vrede, ontwikkeling en veiligheid, en in haar essentie en het doel, een daad van eenzijdige agressie en een permanente bedreiging voor de stabiliteit van een land. Het is ook een enorme, flagrante en systematische schending van de mensenrechten van een heel volk. Het maakt inbreuk op de grondwettelijke rechten van de Amerikaanse bevolking door het overtreden van haar vrijheid om te reizen naar Cuba. Gezien het extraterritoriale karakter is hij ook in strijd met de soevereine rechten van vele andere staten.

De directe economische schade voor het Cubaanse volk van de toepassing van de economische, commerciële en financiële blokkade van de Verenigde Staten tegen Cuba tot december 2011 bedraagt, op basis van de huidige prijzen en berekend op een zeer conservatieve manier, meer dan 108 miljard dollar (108.000.000.000 dollar). Rekening houdend met de waardevermindering van de Amerikaanse dollar ten opzichte van de prijs van goud in de internationale financiële markt, kost de schade aan de Cubaanse economie 1 biljoen 66.000 miljoen dollar (1.066.000.000.000 dollar).

De blokkade is nog steeds een crimineel, onmenselijk en moreel onhoudbare politiek die er niet in is geslaagd en er nooit in zal slagen het doel te bereiken van het breken van de politieke wil van het Cubaanse volk om zijn soevereiniteit, onafhankelijkheid en recht op zelfbeschikking te behouden. Echter, het veroorzaakt tekorten en onnodig lijden van de Cubaanse bevolking, beperkt en weerhoudt de ontwikkeling van het land en is zeer schadelijk voor de Cubaanse economie. Het is de belangrijkste belemmering voor de economische en sociale ontwikkeling van Cuba.

De economische, commerciële en financiële blokkade tegen Cuba blijft overeind en wordt verder geïntensiveerd, ondanks het herhaalde en vrijwel unanieme verzoek van de internationale gemeenschap, met name in de Verenigde Naties, voor de opheffing ervan.

Voor de eenentwintigste opeenvolgende keer vond op 13 november 2012 stemming plaats over een door Cuba voorgelegde ontwerp-resolutie voor de Algemene Vergadering van de VN met de titel ‘Noodzaak van het beëindigen van de economische, commerciële en financiële blokkade opgelegd door de Verenigde Staten van Amerika tegen Cuba”.

Cuba verzocht alle regeringen vriendelijk zich aan de normen te houden van het multilaterale handelssysteem, de vrijheid van handel en scheepvaart, de beginselen van het Handvest van de Verenigde Naties, het Internationaal Recht en de afwijzing van de extraterritoriale toepassing van een nationale wet. De stemming op 13 november 2012 viel uiteindelijk weer met overweldigende meerderheid uit in het voordeel van de ontwerp-resolutie die de opheffing van de blokkade eist. Alleen de VS, Israël en het minieiland Palau stemden tegen. De resultaten van de stemmingen in de Algemene Vergadering van de VN voor de resoluties van Cuba tegen de genocidale blokkade van de VS.

Jaar	Voor	Tegen	Onthoudingen
2012	188	3	2
2011	186	2	3
2010	187	2	3
2009	187	3	2
2008	185	3	2
2007	184	4	1
2006	183	4	1
2005	182	4	1
2004	179	4	7
2003	179	3	2
2002	173	3	4
2001	167	3	3
2000	167	3	4
1999	155	2	8
1998	157	2	12
1997	143	3	17
1996	137	3	25
1995	117	3	38
1994	101	2	48
1993	88	4	57
1992	59	3	71

De stemmen in het voordeel van deze resolutie zijn een onweerlegbaar bewijs dat de strijd voor de opheffing van de blokkade de erkenning en ondersteuning van de overgrote meerderheid van de internationale gemeenschap heeft.

De blokkadepolitiek wordt steeds meer verworpen, zowel binnen de Verenigde Staten als door de internationale gemeenschap. De Verenigde Staten moeten de blokkade onmiddellijk en onvoorwaardelijk opheffen.

Vertaling Thomas Janssen.)

Bruno Rodríguez, vertegenwoordiger van Cuba bij de VN.